

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

381. Het Indianenmeisje. — 382. Het Spookschip. — 383. De Heus van Baudeloo. — 384. De Gevangene op het eiland. — 385. Een avontuur aan de grens. — 386. Hoe Pol renner werd. — 387. De Booze Heer. — 388. Vuurtoeren van het eiland Rona. — 389. Een jongen in den Boerenkrijg. — 390. De Page van Graaf Egmont. — 392. Een Harde Les. — 393. De vlucht van de kermis. — 394. Een Vlaamsche cow-boy. — 395. Het Bloemenmeisje. — 396. De Slaven van Oostende. — 397. Een Smokkelaar aan de Leie. — 398. Een Redder in Jen nood. — 399. Het Geheimzinnig 't is. — 400. Uit Droevige dagen. — 401. Het spook op de spoorbaan. — 402. Avonturen met een Hoed. — 403. Een Woelig Leven. — 404. De Geheimzinnige Kruisvaard. — 405. De avonturen van een Hovenier. — 406. Een bange Vlucht. — 407. De nieuwe Kasteelheer. — 408. De jonge Landlooper. — 409. De Twee Kameraden. — 410. De Spion. — 411. De dochter van den Visscher. — 412. De dochter van den Bezembinder. — 413. Een Huichelaar. — 414. De Erlijke Indianenhoofdman. — 415. Onvergetelijke Avonturen. — 416. Een vande Nacht. — 417. De Hoeve bij de Duinen. — 418. Leo op de kostschool. — 419. De moedige Padvinder. — 420. De Dragonder van het Uilenhof. — 421. De strijd tegen de slavernij. — 422. De jonge Alpengids. — 423. Het onverwachte Erfdeel. — 424. De verijdelde Diefstal. — 425. Op het eenzame Eiland. — 426. In den Sneeuwstorm. — 427. Sinterklaas in den Woonwagen. — 428. Het vuur in den nacht. Een moedige Knaap. — 429. Het Kerstfeest der Schipbreukelingen. — 430. Voor het Recht. — 431. Het spook van Sylt. — 432. De dappere Kasteelknaap. — 433. In Duizend Vreezen. — 434. De Toovenares van de smuilde. — 435. Acht maanden op een onbewoond eiland. — 436. Ontmaskerd. — 437. Een gestoorde Nacht. — 438. De Stem aan de deur. — 439. Het Geheimzinnig bedrijf. — 440. De Smokkelaars van Blankenberghe. — 441. Een drama aan de grens. — 442. Een Godsoordeel. — 443. De verrader. — 444. Zigeuners op 't dorp. — 445. Een Rakker. — 446. De dochter van den Indianenhoofdman. — 447. De Smokkelbende. — 448. Het verlaten Schip. — 449. De Werklooze. — 450. De Avonturen in de Hooglanden. — 451. De Gestoorde Zesdagenkoers. — 452. Uit een gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 455. De Weezen van de Beukenharst. — 456. Kars, de Herdershond. — 457. Een angstige Tocht. — 458. De verkleede Krijgsmann. — 459. De Heldin van Maestricht.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

PRIJS: 60 CENTIEMEN

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Goert, Wetteren

DE VAGEBOND

V. Geering

DE VAGEBOND

I.

— Er uit, luijaard, er uit! Ik heb u nu al vier keer geroepen!

Vrouw Baltens trok de deken weg en begon te slaan op een jongen, die daar in 't donker hoekje van 't bed op 't zolderkamertje wel een bol ge-leek... Die bol rolde open en Ward Baltens sprong naar de achterzijde van het ledikant en dan op den vloer.

— Wat heb ik nu misdaan? vroeg hij nijdig.

— Ik heb mijn keel heesch geschreeuwd... 't Is al acht uur... ge zoudt zeker tot den noen willen slapen?

— 'k Wist toch niet, hoe laat het was! 'k Heb u niet gehoord!

— Leugenaar!

En weer ging moeders harde hand omhoog... Maar Ward greep vlug zijn kleeren en gleed van het steile trapje.

Terwijl moeder boven 't bed afhaalde, kleeedde Ward zich in de keuken. En tegelijk nam hij flinke happen van de boterhammen, die al voor hem gesneden lagen.

In een strooien wieg lag zijn jongste zusje Mietje te slapen. Een paar vliegen plaagden het kind.

— Weg, leelijkaards! beval Ward.

Hij maakte jacht op de vliegen en neep er twee dood.

— Die zullen Mietje toch niet meer bijten, zei hij. Nu die rosse daar nog...

Ward boog zijn hand als een schepnet om de vlieg te verschalken... Maar hij miste ze en raakte 't kindje, dat wakker werd en dadelijk luid schreeuwde. Moeder kwam juist de trap af.

— Ha, deugniet, nu nog Mietje wekken ook... ik heb ze met zooveel moeite in slaap gekregen, raasde ze.

— Ik wou de vliegen verjagen! riep Ward.

Maar pats, hij had de klap al te pakken... en zijn wang gloeide er van.

— Treiteraar! schold vrouw Baltens. Alloh... wiegen, en als Mietje niet rap slaapt, ransel ik u zoo plat als een cent...

— De vliegen beten Mietje...

— Zwijg... ik moet uw leugens niet hooren! Wiegen, zeg ik...

Daaraan had Ward een geweldigen hekel, maar hij moest gehoorzamen.

— Zoo hard niet wiegen... Moet 't kind er uütvliegen! keef vrouw Baltens.

— 't Is nooit goed, bromde Ward.

— Brutale vlegel! Wacht tot vader thuis komt.

Vader werkte in Frankrijk en bleef een heele week en soms wel veertien dagen weg. Moeder spellewerkte een heelen dag, en Ward moest voor en na schooltijd op het stukje land werken dat bij 't huisje lag. Ward had nog een tweede zusster, ook jonger dan hij, Emilie, maar die mocht veel spelen. En nu was het groote vacantie... En de knaap werd den heelen dag aan het werk gezet.

Mietje sliep weer spoedig in. Ward had al zijn boterhammen op.

— Ge moest al een uur zitten wieden, bromde moeder.

— De andere jongens mogen in de vacantie heele dagen spelen.

— Spelen!... En alles laten verstikken van 't onkruid! O, gij groote luiaard! Slapen tot den noen en dan spelen... en dikke boterhammen en twee borden aardappelen eten, hé? Ge peinst zeker, dat ge in een rijkemanshuis geboren zijt! Vooruit, naar buiten en 'k zal straks eens komen zien, wat ge uitgestoken hebt!

Ward ging heen. Hij moest werken op het

stukje land achter 't huis. 't Was een heerlijke Zomermorgen.

Ward zag de torens van Poperinge, bijna wit in den fellen zonneshijn. Het huisje stond een half uurtje gaans van de stad.

Een schoone dag... Maar wat had hij er aan... Kwaad keek hij naar het welig onkruid, op de groentebedden. Tot vanavond kon hij hier op zijn knieën zitten, en altijd maar die grasjes uittrekken. En als hij een stuk gewied had, en moeder kwam zien, dan vond ze altijd nog nieuw onkruid en wees ze 't hem met een paar klappen om zijn ooren en soms ook wel een trap in zijn rug.

Zuchtend zonk Ward neer. O, woonden ze maar in de stad! Dan hadden ze geen land! Zoo wenschte hij dikwijls, niet beseffend welk voordeel dit akkertje opbracht.

Plots hoorde hij stemmen en sprong hij recht. Daar op den weg was een groep kamaraden. Ward wilde er toch even heen. En hij snelde weg.

— Ha, Ward, Ward! klonk het.

De jongens schenen van hem te houden.

— Gaat ge mee? vroeg Karel van den melkboer: We trekken 't land in. En 't zal goed zijn om te zwemmen... We zullen plezier maken.

Mee gaan! O, Ward wilde wel... Maar 't was

onnoodig het aan moeder te vragen. Hij zou toch niet mogen.

— Ik moet werken, zei hij.

— Werk als we terug zijn! drong Karel aan. 't Is toch vacantie.

— Ja ga mee, sprak een ander. Als 't vacantie is, mogen we toch spelen...

— Ja, gij... maar ik niet... Ik moet wieden, hernam Ward.

— Zwemmen in de beek... 't is nu al zoo warm! Of dat onkruid nog een dag langer groeit, wat geeft het! Trek het vanavond uit.

— Ward! galmde het.

— Moeder is daar al! klaagde de jongen. Neen, ik kan niet mee...

En hij liep terug. Vrouw Baltens kwam hem al tegemoet.

— Ha, het is zoo dat ge werkt! kreet ze. Had ik u niet gezien, ge waart weg, hé, met Karel van den melkboer en andere straatslijpers!

— Neen, moeder, ik heb ze gezegd, dat ik moest werken.

Maar vrouw Baltens had hem al vast en haar rechterhand hing altijd zeer los en kwam weer zwaar op den knaap neer...

Ward hoorde eenige jongens luid lachen. Ze zagen dat hij ransel kreeg en hij was beschaamd en nijdig.

— Laat me gerust! snauwde hij.

— Ja, ge moet nog bot zijn ook! Vooruit...

En Ward werd met stompen naar het land gebracht... En weer lachten de jongens.

— Als ge nog eens weg loopt, zal ik u met een touw daar aan den perelaar binden, dreigde vrouw Baltens.

— Ik ben niet weggelopen...

— Brutale deugniet! Moet ik dan op u slaan als op een kafzak, eer ge zwijgt?...

Moeder duwde Ward op den akker neer.

— Over een half uur kom ik zien, hoe ver ge zijt! waarschuwde ze en ging toen in huis.

— Ik doe niets, neen niets! bromde Ward. Mij zoo slaan en stampen! En al de andere jongens mogen spelen! En ze zagen het, dat ik rammel kreeg. Neen, ik doe geen steek... ik loop liever weg... ik ga er van door!

En driftig sprong Ward op en nam langs een binnenwegel de vlucht.

Hij wilde echter niet bij zijn kamaraden gaan. Hij kon het niet verdragen, dat ze alles gezien hadden.

Achter Verbare's hoeve kroop hij tegen een graanmijt. Een hen stoof kakelend weg. Ward keek in het stroo en zag twee eieren liggen.

— Dat is geluk hebben, dacht hij.

Hij nam een der eieren en bij 't uiteinde maakte hij een gaatje. En toen zoog hij 't ei uit. Dat smaakte naar meer. En Ward nam het twee-

de ei op, om het ook naar binnen te smullen.

Maar plots stond boer Verbare vóór hem.

— Nu heb ik u, jongen, zei hij. Leelijke eierdief! Een van de bende, die over een kwartier aan mijn peren heeft gezeten. Maar gij gaat mee naar de politie. 'k Moet toch juist een keer naar Poperinge. En dan kunt ge bij den kommissaris ook eens die andere kapoenen noemen. 't Moet gedaan zijn met dien last aan mijn hof.

Ward schrok geweldig. Hij zag die gròote handen en sterke armen van den boer... Als zoo'n hand hem vast had, geraakte hij niet meer los. Naar de politie... opgebracht als een dief... en in 't kot... In dat oogenblik flitste dit alles Ward door 't hoofd en hij zocht naar een redmiddel... In zijn hand had hij nog het tweede ei.

Pats... Ward smet het boer Verbare vlak in 't gezicht. 't Spatte open en de inhoud pletste den man in de oogen, over den neus en over de wangen. De boer sprong achteruit. En Ward vloog recht en was weg...

Verbare stond zijn gelaat af te wasschen.

— Ga u nu zelf aan de politie toonen, spotte Ward van een eindje. Smaakt het, toebas ! Ge moet nog wat meer stuiten en pap eten, eer ge mij pakken kunt...

Verbare proestte, als iemand die uit 't water kwam. Hij greep een handvol stroo en veegde

zijn gezicht af. De eierstruif hing ook in zijn baard.

— De boerin zal peinzen, dat ge al de eieren uitgezopen hebt! plaagde Ward. Wasch u maar goed, of anders krijgt ge zelf nog kletsen.

De knaap stond nu al aan de andere zijde van een balie in een dreef.

— Wacht maar! schreeuwde Verbare woedend.

— Kom, pak me... we zullen naar Poperinge gaan! treiterde Ward.

Maar hij zag een knecht van de hofstede komen en maakte toen, dat hij weg kwam. Hij lachte nog luid om het avontuur.

— Jammer, dat de anderen dat niet gezien hebben, dacht Ward.

Hij had meer willen genieten van zijn overwinning, zooals hij zijn list beschouwde.

Ward zwierf verder. Hij zou nu toch maar zijn kamaraden zoeken. Alleen verveelde hij zich.

Hij kwam aan een landhuis, door een grooten hof omgeven. En om dien hof was een hooge muur. Over den muur keek een jongen naar de straat. Dicht bij hem hingen appels te blozen tusschen de takken.

— En die kwispel eet er niet van, zei Ward. Maar hij ziet er een rijk manneke uit. Hij woont zeker daar en is de appels beu gegeten.

Ward trad nader.

— Zeg, geef mij eens een appel? vroeg hij. De jongen wierp er hem dadelijk drie toe.

— Bedankt, zei Ward. Lust gij ze niet meer?

— Ik heb er al zooveel gegeten.

— Woont gij hier? vroeg Ward, dadelijk zijn tanden in de sappige vrucht zettend.

— Ja. En gij?

— O, ginder verder... Maar ik heb u toch nooit gezien...

— Ik ben altijd op de kostschool te Brugge. Ik kom alleen in de vacaties thuis...

— 'k Heb u in de vacaties ook nooit gezien.

— 'k Mag nooit op straat van papa en mama.

— Nooit op straat! Met wien speelt ge dan?

— Met niemand... Ja, 's Zondags komt er wel eens een jongen uit de stad, maar ik moet niets van hem hebben.

— Nooit op straat! herhaalde Ward. 'k Zou niet gaarne in uw plaats zijn. 't Is percie's buiten, dat we zoo'n plezier hebben! Ik ga nu naar mijn kamaraden... dan zwemmen we en maken we veel plezier... Ha, ik heb daar juist een boer goed vast gehad...

En Ward vertelde de geschiedenis van de eieren. De rijke jongen lachte ook en keek Ward met bewondering aan.

— Durfdet gij dat? vroeg hij.

— 'k Zou me zeker laten pakken en naar de

stad brengen! Om een ei! Zoo'n gierige schrapper! Hij heeft wel honderd hennen loopen en voor één eitje of voor twee, maakt hij zoo van zijn neus! Maar ge hadt hem moeten zien totten trekken met die eierkoek op zijn neus en in zijn mond! En gij moogt nooit op straat? Dat is flauw van uw vader en moeder! Zijt gij zot, jongen? Loop weg! Ga met mij mee?

— Waarheen?

— O, overal...

— 'k Zou gestraft worden... een les moeten opschrijven...

— Wat geeft ge daarom? Ik moest vandaag wieden, maar ik ben er ook van door getrokken. Moeder zal me wel een rammeling geven, maar dan heb ik toch een heelen dag plezier gehad. Moeder slaat me zoo dikwijls... Toe, ga mee, dan zult ge eens weten hoe plezierig het langs de straten is. Een schoone vacantie, als ge altijd in dien hof moet blijven, en niemand om mee te spelen. Zie, pak u vast aan dien tak en laat u over den muur hangen. Ik zal u opvangen. Hoe is uw naam?

— Frederik

— Vooruit Frederik... Smijt nog eerst een appel of zes... Ze zijn goed...

De rijke jongen voldeed onmiddellijk aan dit verzoek.

— En kom nu mee... Ge zult plezier hebben!

Ge zoudt een onnoozelaar zijn, om al die schoone dagen achter zoo'n muur te zitten.

Frederik aarzelde nog even, maar hij bezweek voor de verleiding. Hij greep een tak van den appelaar vast en heesch zich over den muur. Nu bengelde hij met zijn voeten boven den grond.

— Laat u vallen... ik vang u op... 't is niet hoog! zei Ward.

Frederik liet den tak los, gleed langs Ward heen en tuimelde neer.

— Au, au! kermde hij.

— Ge moest in mijn armen gesprongen zijn. Toe, toe, dat doet niet zeer...

— Ja, veel zeer... En ik bloed!

Frederik krabbelde recht.

— O, 't is uw neus maar, hernam Ward. Wat is dat! Als we vechten, bloeden we dikwijls uit den neus. Dat is seffens gedaan. Moet ge nu daarvoor schreeuwen, truntaard!

Frederik haalde een fijnen, witten zakdoek uit, en trachtte het bloed te stelpen.

— Toe, kom mee... anders snappen ze u nog.

Frederik scheen al spijt te hebben over zijn besluit, maar Ward trok hem mee.

— Zaag niet zoo over een neus, zei hij. Ik heb al wel tien gaten in mijn hoofd gevallen. Snuit eens goed, dan is al 't bloed er in een keer uit.

Maar 't duurde toch nog wat, eer dat bloeden

gestelpt was. Ward knabbelde lustig in zijn appel.

Nu moest hij zijn kamaraden vinden. Hij was fier op zijn nieuwen kennis, een jongen van een kasteeltje.

Ze zouden wel aan de beek zitten. En na een kwartier vond Ward de bende.

— Met wien komt hij nu af? vroeg Karel van den melkboer. Een met schoone kleeren en schoenen aan...

— En een colletje! spotte een ander.

De knapen, die juist gezwommen hadden, keken allen verbaasd naar Ward en zijn nieuwen vriend.

— Ha, ik ben hier, zei Ward. Ik bleef niet wieden.

— Wat voor een grasheer hebt ge daar mee? vroeg Karel.

— Een van een kasteeltje... De onnoozelaar zat over den muur te kijken als een vink door de tralies van een kooi. Hij mag nooit buiten van zijn papa en mama... Ik mocht van mijn mama ook niet weg, maar ik ben hier toch. En ik heb Frederik gezegd dat hij mee mocht. Zeg eens... nu moet ik u nog wat vertellen!

En Ward verhaalde nog eens de geschiedenis van de eieren!

— Dat liegt ge, beweerde Karel.

— Lieg ik, smouter?

— Ja, ja... Dat durft ge niet!

— Zeg nog eens, dat ik lieg en ik smijt u in de beek.

— 'k Zou willen zien, wie er eerst in lag... Gij met eiers smijten! Zulke leugens kunt ge aan dat papieren manneke daar wijs maken, maar niet aan mij.

Ward voelde zich vooral tegenover Frederik vernederd en gaf Karel een stomp in de borst. Dadelijk waren ze aan 't vechten. Ze rolden over den grond.

Frederik keek angstig toe. Was dat nu het groote plezier? Die twee sloegen en klopten op elkaar en de anderen keken belangstellend toe, wie het winnen zou.

Eindelijk had Ward Karel onder de knie.

— Vraag genade! beval hij.

— Neen! hijgde Karel.

— Dan trek ik u in de beek.

— Neen, neen, doe dat niet! smeekte Frederik. Hij zou verdrinken.

Allen barstten in lachen uit.

— Vraag genade! herhaalde Ward.

— Neen! schudde Karel.

— Dan in de beek!

Maar Karel had nu toch even kunnen uitblazen en greep Ward weer vast.

't Vechten begon opnieuw.

— Daar is boer Verbare! klonk het.

— Ha, 'k heb u... 'k heb u toch! schreeuwde inderdaad de landbouwer, die zijn woede niet had kunnen verkroppen en naar Ward zocht.

De vechters lieten elkaar dadelijk los.

— Ik zal u nu eens leeren met eieren gooien. En de perendieven zijn bij u. Ja, ik heb ze, de nietwaards van de stad. Vacantie! Dat is de plaag voor de boeren...

Verbare was er zeker van nu Ward gevangen te nemen, want de plaats was er zeer geschikt toe. De jongens stonden binnen de bocht van de beek en er was maar een zijde om te vluchten, en van daar naderde de boer, die met een knuppel zwaaide. De knapen bedachten zich niet lang. Ze sprongen in de beek. Het water reikte tot hun middel of borst... Om natte kleeren gaven ze niet veel.

— O, ik durf niet, ik durf niet! kermde Frederik, die alleen op den oever bleef staan.

— Kom dan toch, bange haas! schreeuwde Ward.

— Ik durf niet...

— Toe onnoozelaar, flauwe suikerpop!

Ward rukte Frederik aan de beenen en met een gil stortte Frederik in 't water, dat hoog op plaste.

— Maar jonge heer Paalders... 'k wou u niets misdoen! stamelde de boer verschrikt.

Ward en Karel trokken Frederik mee naar den anderen oever en heeschten hem op.

— Toe, kom nu ook! riep Ward tot Verbare. Met uw lange pikkels kunt ge gemakkelijk door de beek. Er zit nog ei in uw baard.

— Jonge heer Paalders, wat doet ge bij die schoeljes? vroeg de landbouwer.

— Kom om den jongen heer! spotte Ward. Wat is dat op uw lange stelten!

— Wacht! Ik moet u tussehen mijn vuisten hebben, vagebond! raasde Verbare.

Hij sloofde zijn broek op, maar kreeg een hagelbui van graszoden en aarde. Hij moest er voor achteruit wijken.

— Kom nu, bange kwibus! noodigde Ward. Verbare had echter geen gelegenheid den oever te naderen, want het bombardement bleef aanhouden.

— Ik ga om de gendarmen! tierde hij, en hij ging met groote stappen heen.

De jongens lachten hem uit. Alleen Frederik deed er niet aan mee. Hij keek met bedrukt ge-laat, hoe 't water uit zijn kleeren droop.

— Ik ben zoo nat! kloeg hij.

Weer klonk gelach.

— Neen, 't water is niet droog, zei Karel.

— We zijn allemaal nat, sprak Ward. We zullen ons ginder in de zon leggen. Die boer kent u? vroeg hij aan Frederik.

— Hij pacht zijn hofstede van papa. O, hij zal het aan papa en mama vertellen, dat ik weg geloopt ben, kermde hij.

— Toe, sirooplekker, ga rap naar uwen papa en mama en kruip in uw bed! zei een andere jongen.

— Neen, neen, Frederik blijft bij ons, besliste Ward. Hij is nog een nieuwelingskind en moet veel leeren... Maar Karel, gelooft ge 't nu van die eieren?

— Ja...

— Ha, ik was een leugenaar, hé?

— Ik had gemist...

— 'k Zou me laten pakken hebben zeker om braaf mee te stappen naar Poperinge!

— En wij hadden aan zijn peren gezeten, vertelde een ander.

Ze drukten het water uit hun kleeren en zochten een zonnige plek.

— Hier zijn we rap droog, zei Ward.

Ze strekten zich in het gras uit. Frederik deed als de overigen. Maar hij keek niet vroolijk. Hij vond dit alles niet 't door Ward beloofde plezier.

— Zeg, jonge heer, moet ge waarlijk altijd in uw huis blijven? vroeg Miel Danens aan Frederik.

— En in den hof, maar die is heel groot. En ik ga ook wel met de auto mee, antwoordde Frederik.

— Hebt ge thuis een automobiel?

— Ja, een Minerva...

— Kunt ge er mee rijden?

— O, ja, blufte Frederik, ik heb het van den chauffeur geleerd.

— Laat ons er dan om gaan en een toertje doen! stelde Miel voor.

— O, ik zou niet mogen!

— Maar ge moet dat niet vragen. Ge kruipt er in en rijdt weg en niemand kan u inhalen.

— De garage is gesloten.

— Pak de sleutels!

— De chauffeur heeft ze in zijn zak...

— Ge wilt niet... zeg het maar vlakaf!

— Och toe, Miel, als dat nu niet kan, zaag er dan niet over, zei Ward. En een jongen mag immers niet rijden van de gendarmen. Ge moet achttien jaar zijn.

— Zeg, jonge heer, hernam Miel Danens; hebt gij centen in uw zak?

— Neen, antwoordde Frederik.

— Waarom zijt ge dan rijk?

— Ik heb geld in mijn spaarpot; maar mama bewaart die in de kas.

— Ge zijt vet met zulk geld.

— Als we teruggaan, zal Frederik ons veel appels geven, beloofde Ward.

— Ja, stemde de jonge heer, toe.

Ward vertelde hoe hij al gesmuld had van de smakelijke vruchten.

— Laat ons dan seffens gaan! stelde Miel voor.

— We zijn nog niet droog, merkte Ward op.

Zoo lagen ze nog een tijd te praten. Frederik moest allerlei vertellen over zijn leven. En de jongens oordeelden, dat ze eigenlijk gelukiger waren dan hij...

— Ik ga eten... 't luidt al op die hofstede ginder. 't Zal bij den noen zijn, sprak Karel.

— Jonge heer hebt, gij geen horloge? vroeg Miel.

— Ja, antwoordde Frederik.

Hij haalde het uit zijn zak, maar het stond stil.

— Ha, dat is van het water, van eigen, zei Ward.

— O, papa zal boos zijn. Ik heb het van bonmama gehad.

— Leg het thuis op de stoof, dan zal 't wel drogen van binnen, meende Miel.

— 't Is twaalf... ik voel het aan mijn buik, beweerde Karel. Wie gaat er mee?

— Wij blijven hier, Frederik en ik, zei Ward.

— En we zouden appels krijgen, herinnerde Miel.

— Van avond ja! Ik zal nu naar huis gaan! riep Ward uit. Slagen krijg ik, dat weet ik, maar

dan wil ik toch een heelen dag plezier er van hebben. En Frederik blijft bij me. Ge keert achter den noen weer, hé?

— Ze spraken af elkaar aan de beek te ontmoeten.

Frederik en Ward bleven alleen.

— 'k Zou ook naar huis moeten, zei Frederik schuchter.

— En mij alleen laten! Dat ware schoon! Ge zijt toch geen lafaard zeker! We zullen wel eten. Kom meel!

Ward stapte met Frederik, die niet meer van vertrekken durfde spreken naar de naaste hofstede.

— Hier zal ik boterhammen vragen, zei hij. Steek u weg achter de haag... Toe, sta niet zoo voor die poort... Ge zijt te rijk gekleed. Maar niet weg loopen, hoor! Anders haal ik u en sla ik uw beenen krom!

Brutaal ging Ward over den boomgaard naar het huis. De deur stond open en de boer, zijn gezin en werkvolk zaten aan de lange tafel.

— Als 't u belijft... een aalmoes voor een armen jongen! smeekte Ward met een neusstem, zooals hij het bedelaars bij den ommevang had hooren doen.

— Ha, toon u eens wat verder, zei de boer. We zien u niet.

Ward deed eenige stappen voorwaarts en zette een allertreurigst gezicht.

— 'k Heb zoo'n honger... kloeg hij. Al sedert gisteren niet meer gegeten... Vader is weg-geloopt en moeder is ziek... Als ik niet schooi, ga ik dood van den honger.

— Och, arme, hoe ongelukkig, zei de dochter medelijdend.

Maar een der werklieden begon luid te lachen.

— Die is van den eersten leugen ook niet gebarsten! riep hij uit. 't Is de jongen van Frans Baltens. Zijn vader werkt in Frankrijk...

— Dat is niet waar... Dan lijkt ik zeker veel op dien jongen, beweerde Ward onbeschaamd.

— 'k Zag u met tweeën aan de poort. Waar zit uw kamaraad? vroeg de boer.

— Hij kan niet meer voort van den honger.

— Twee vacantievogels uit de stad, en die de boeren komen lastig vallen! hernam de boer. Wat moet er daar van groeien! Maar allah, roep uw kamaraad en eet een teloor pap!

— 'k Zou liever een paar boterhammen hebben.

— Wel ja, jongen, ge hebt maar te kommandeeren. Een paar boterhammen met hesp zeker!

— Ha, dat ware eerste klas, baas! Ja, laat een paar schellen hesp afsnijden!

De werklieden lachten. Maar de boer werd kwaad.

— Me nog voor den aap houden. Maak u weg, vagebond! riep hij.

— Gierige pinnen! schreeuwde Ward.

Hij liep heen en zei tot Frederik:

— 't Zijn vrekken... Een teloor pap kunnen we krijgen, maar ik smiet ze den boer nog liever naar zijn kop.

— Maar we mogen toch niet bedelen, merkte Frederik op.

— Hebt gij centen bij u om eten te koopen?

— Neen...

— Of wilt ge gras eten?

— 'k Zou liever naar huis gaan.

— En mij alleen laten, lafaard!

— Ik ben nog zoo nat!

— Wat geeft dat, als 't zoo warm is! Ik laat me te Poperinge dikwijls nat spuiten. Maar gij zijt een flauw suikermannetje! Kom mee... we moeten eten hebben. En gij gaat niet naar huis!

Frederik durfde niet weg te loopen, en bang voor zijn gezel, volgde hij hem naar een andere hoeve. Maar op den weg naderde een auto.

— De onze! riep Frederik verschrikt uit. Papa zit naast den chauffeur.

De auto stopte en een heer stapte er uit. Kwaad keek hij naar zijn zoon.

— Weggeloopt! zei hij op strengen toon. Stap in... we zullen thuis verder spreken... Ik weet al 't een en ander van Verbare.

Ward was niet blijven staan. Hij liep snel over een akker weg.

II.

Vrouw Baltens zat te spellewerken. Ze rookte een pijp. Dat deden wel meer vrouwen. Dan bleef het garen van de kant witter, beweerden ze.

't Was tegen den avond. En moeder was zeer bekommerd om haar zoon. Ward was heel den dag weg. Vrouw Baltens had hem wel gezocht in de buurt, maar ze mocht niet veel tijd verliezen. Morgen moest haar kant af zijn. Ze zou nog tot heel laat moeten werken.

Een jonge man trad binnen. 't Was Leo, die wat verder woonde. Hij zette zich neer en vroeg:

— Ward nog niet thuis?

— Hebt ge hem gezien? Hij is van ochtend weggelopen, de deugniet.

— Ik werk bij boer Dooren en toen we te noene zaten te eten, kwam er een jongen schooien.

— Was het Ward?

— Ja.

— Schooien! Ha, ja.. hij zal honger gehad hebben en durfde van eigen niet naar huis komen. Als hij vannacht maar niet weg blijft... Ik ben ongerust...

— 't Gaat mij eigenlijk niet aan, maar ge zult

Ward toch strenger moeten aan pakken. Zooals die jongen vanmiddag loog...

En Leo vertelde wat de jongen er allemaal verzonnen had.

— Ik sla hem, dat mijn handen er zeer van doen, zei moeder. Maar wat helpt het?

— Slaat ge hem niet te veel?

— Te veel? En ik moet nog strenger zijn?

— 't Is een moeilijke zaak... Als ge te veel slaat, geeft zoo'n kapoen er niet meer om... En Ward heeft toch geen slecht hart. Zoo dikwijls snijdt hij gras voor de oude Wanne en bewijst hij andere diensten.

— Ja, ja, hij kan zijn goede dagen hebben... 't is waar... Dat vader altijd thuis ware... Maar altijd in dat Frankrijk zitten... 't Is van eigen om 't geld... We hebben dit huisje gekocht en moeten nu hard werken om 't af te betalen... Als we niet samen wroeten, zooveel we kunnen, geraken we er niet. Ik zit soms tot in den nacht te spellewerken. En de zorgen voor dat kindje daar... en ons beetje land. Ik ben gedurig moe en daardoor kwaad gezind... En dan sla en scheld ik op Ward soms onverdiend... Dat vader meer thuis ware!

Er trad een politieagent binnen.. En moeder schrok zoo, dat ze beefde.

— 't Is hier bij Baltens? vroeg de agent.

De vrouw knikte.

— Waar is uw jongen?

— Nog niet thuis... O, wat heeft hij gedaan?

— Mijnheer Paalders is komen klagen, dat een jongen zijn zoontje meegenomen heeft om te moorschen en allerlei streken uit te halen. En volgens mijn onderzoek moet dat Ward Baltens geweest zijn.

— Maar 't was dan toch, dat 't zoontje van mijnheer Paalders mee wilde, merkte Leo op.

— Hij mag nooit op straat komen...

— Dat mijnheer Paalders hem dan een ram-meling geeft in plaats van naar de politie te loopen. Dat zoontje heeft dan evenveel misdaan als Ward, beweerde Leo.

— Er zijn ook klachten gekomen van boer Verbare. Ze stelen daar peren en eieren... Hoor eens, er loopt hier een bende deugnieten en, vrouw Baltens, ik verwittig u, dat ge beter op uw kapoen moet letten. 'k Zal elders hetzelfde zeggen. En als 't niet betert, zullen we andere maatregelen nemen. Ge weet het nu...

De agent vertrok.

— O, wat zal ik nog al tegenkomen! kloeg vrouw Baltens. De politie in huis!

— Zeg dat eens kalm aan Ward en tracht hem door vriendelijkheid te winnen, in plaats van zooveel te slaan, ried Leo aan.

— Waar zou hij nu zitten?

— O, hij komt wel thuis... Zoo'n gast blijft 's avonds niet weg... Ik heb eens met u gespro-

ken, zooals ik het meen. Ward heeft een goed hart.. en ge moet daarop werken.

— 'k Zal het probeeren...

Leo ging nu ook heen. Vrouw Baltens werkte voort. Emilie, die met buurmeisjes gespeeld had, kwam thuis.

— Hebt ge Ward niet gezien? vroeg moeder.

— Neen... O, Triene zegt, dat de politie hem wil pakken.

— Dat is niet waar! Triene heeft altijd een lange tong. Eet nu en ga dan slapen.

Moeder zette het kantkussen neer. Ze sneed boterhammen voor Emilie en hielp haar dan te bed. Ze bezorgde ook het kleine Mietje. Haar angst nam toe. Ze moest de lamp aansteken, zoo donker werd het. En Ward, die nog niet thuis kwam!

III.

Ward had in den namiddag zijn kamaraden niet meer terug gezien. Op een hoeve kreeg hij een paar boterhammen. Lang lag hij tegen een berm. Een vrouw kwam voorbij. Ze droeg een groote mand en hijgde van den last. Ze zag Ward en vroeg hem of hij haar helpen wilde. Hij zou dan een halven frank krijgen.

Dadelijk stemde Ward toe. Zoo nam die vrouw hem mee tot tegen Vlamertinge. En daar-

mee was een stuk van den namiddag voorbij.

Met het geld kocht Ward spekken. Hij liep nog een eind mis. Een koewachter hielp hem terecht.

't Was zeven uur toen Ward weer in de eigen buurt kwam. Hij besloot eens tot aan 't kasteeltje te gaan. Misschien lag Frederik weer over den muur en zou hij appels geven.

Maar Ward zag Frederik niet. Geen wonder, de knaap was opgesloten. En in zijn werkkamer zat mijnheer Paalders over het gebeurde te spreken met zijn broer, die juist overgekomen was. De politieagent, die vrouw Baltens bezocht had, was even te voren geweest, om mee te deelen, dat hij den jongen kende, met wien Frederik rondgezworven had.

— Ik schrik van die ongehoorzaamheid, zei mijnheer Paalders tot zijn broer. O, waarlijk Ernest, ik vrees, dat Frederik slechte karaktertrekken heeft.

— Met een vagebond mee!

— Omdat hij eens uit de kooi gebroken is!

— Gij houdt hem veel te streng. Natuurlijk moet ge toezien op zijn kamaraden... Maar het is zoo heerlijk voor een knaap eens vrij door de streek te mogen zwerven. De schoonste hof kan vervelend worden... Geef Frederik wat meer vrijheid... Laat hem toch eens buiten de muren. En dan... de vagebond. We schelden zoo gemak-

kelijk op arme menschen, maar doen we niet te weinig voor hen?

— O, ik steun toch allerlei werken, antwoordde de heer Paalders.

— Jawel, jawel... maar er is meer noodig dan geld... We moeten ons ook eens persoonlijk met de zwoegers bemoeien..

— Ik kan me toch niet met allen bemoeien...

— Neen, maar nu hebt ge er eenen leeren kennen... uw vagebond. Ge zijt zeer bekommerd om Frederik, daar hij een keer gezworven heeft. Dat ander kind zwerft heele dagen en wat zal er uit groeien... Zoo gij eens onderzocht, of ge iets voor hem kunt doen, om ook een goed mensch van hem te maken. Dat is christenplicht.. Wil ik die menschen eens bezoeken?

— En wat zou ik kunnen doen, Ernest?

— Dat weet ik nog niet... Eerst eens hooren, welk een gezin het is.. Weet ge wat. na het avondmaal ga ik die vrouw Baltens bezoeken...

En bij het kasteeltje dreutelde Ward.

— Frederik! riep hij.

Hij kreeg geen antwoord.. Wel kwam er een ander hoofd boven den muur, dat van den hovenier. En kwaad zei die man :

— Ha, deugniet, smijt gij met steenen naar de appels?

— Geef eens een paar? Er hangen er toch

zooveel aan! sprak Ward.

— Onbeschaamde schooier... Toon me uw hiel!

— O, als het dat maar is!

En Ward draaide zich om en liet de hiel van zijn bloote voeten zien.

— Me nog voor den zot houden! snauwde de hovenier.

— Ik doe wat ge vraagt... doe gij nu ook wat ik vraag. Een appel of vier of zooveel... Allah, toe...

— Wacht, ik zal u eens appels op uw broek geven !

De hovenier verdween en Ward hoorde hem een sleutel in het tuinpoortje steken. De knaap sprong over een gracht op een stuk land, boog zich voorover en keek tusschen zijn beenen door.

— Nu ik zie een mensch met een ezelskop ! spotte hij.

— Wel, gij schavuit! schreeuwde de hovenier. Ik kan ook over die gracht.

Ward snelde nu heen en de man probeerde het maar niet hem na te zetten.

Het was al aan 't donkeren en nu trok Ward huiswaarts. Plots zonk zijn overmoed weg... De knaap dacht aan de straf. Hij had wel gebluft er niet om te geven, maar zijn hartje scheen o! zoo klein te worden. Hij kwam bij de groep woningen van de wijk, waar hij woonde en hoorde zijn

naam. Eenige vrouwen spraken over hem. En Ward hoorde ze zeggen, dat een politieagent hem morgen zou halen. En nu werd de jongen nog angstiger. Als een dief sloop hij naar zijn huis. Hij durfde niet binnen treden en verschool zich achter een boom. Nu kwam toch ook spijt... Hij had moeder leelijk in de steek gelaten. Ja, moeder sloeg hem wel veel, maar ze kon toch ook goed voor hem zijn. En ze moest hard werken... Ze zei wel eens tot Ward, dat vader zoo sloofde voor hem en Emilie en Mietje, opdat die later de armoede niet zouden kennen, die de ouders geleden hadden.

En hij was te lui om te helpen.. Toch niet altijd.. Vandaag echter had hij niets uitgevoerd... dan kwaad. En als de politie hem haalde... Vader sprak dikwijls van treffelijkheid... En hij zou groot verdriet hebben, als Ward hem die schande aandeed, opgebracht te worden.

Ward kromp haast ineen achter den boom. Hij hoorde stappen. Er naderde een gestalte. Zou het de politie zijn! Bang vloog Ward op. Hij liep haast tegen een heer aan.

— Voorzichtig, voorzichtig, zei deze. Nog zoo laat buiten, manneke ? O, ik begrijp het al. Gij zijt zeker Ward Baltens?

— Ja.

— En ge durft niet in huis gaan... Kom, kom... ik moet juist eens met u praten.

't Was mijnheer Louis Paalders. Hij trad met den knaap binnen. Er naderden nieuwsgierige burens, die ook de stemmen gehoord hadden. De deur werd dicht gedaan. En de burens vernamen niets van 't gesprek daarbinnen. Ward zat te schreien. En vrouw Baltens vertelde van al haar zwoegen en zorgen. Die vriendelijke heer gaf moed. Hij liet Ward voelen dat hij zich anders moest gedragen....

Ward kreeg geen slagen en toch schreide hij nog in zijn bed...

En in de volgende dagen waren de burens zeer verwonderd. Mijnheer Paalders was bij vrouw Baltens geweest. Ward werkte ijverig op het land... Hij floot den heelen dag. Er kwam geen politie.

Toen vader uit Frankrijk kwam, ging hij naar het kasteeltje. En daar werd dan beslist, dat Ward nog een jaar te Poperinge naar school zou gaan om daarna de tuinbouwlessen te volgen.

En nu was de jongen op den goeden weg gezet. O, hij had nog veel te strijden tegen ondeugden, maar moeder hielp hem... en zonder slagen. De heeren Paalders hadden den vagebond gered.

EINDE.